

sammenhæng er det nødvendigt at appellere til kommuner og amter om, at de også ser deres investeringer i samme lys.

For det andet om borgerkortet. Det er Socialdemokratiets opfattelse, at oplysningerne i de forskellige offentlige registre er borgerens oplysninger, som stilles til rådighed for det offentlige som led i behandlingen af borgerens relationer med det offentlige. Derfor skal et borgerkort indrettes med det udgangspunkt, at det er borgerens ejendom. Men den sag vender regeringen jo tilbage til ved en senere lejlighed.

Endelig er infrastrukturen jo også interessant. Uden bredbåndsnet og alles adgang til telefon kan informationsteknologien ikke bruges som beskrevet i redegørelsen. Dette forarbejde er gjort. Priserne for at bruge teleinfrastrukturen er også afgørende.

Socialdemokratiet er indstillet på at indgå aftale med SF, De Konservative og Venstre om trin ét i forskningsministerens udspil til en liberalisering af teleinfrastrukturen – en aftale, der vil medføre væsentlige prisfald.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Redegørelsen til Folketinget om »Info-samfund år 2000« og den IT-politiske handlingsplan 1995 består jo af to dele: På den ene side en overordnet strategi for infosamfundet, informations-samfundet, og på den anden side en lang stribe af store og små forslag til, hvordan man kan anvende den moderne teknologi specielt inden for den offentlige sektor.

Jeg vil i min tale her primært koncentrere mig om de dele, der har med den overordnede strategi at gøre. De enkelte konkrete forslag behandles efter Venstres opfattelse bedst, når konkrete beslutningsforslag fremsættes her i Folketingssalen.

Når jeg ser på den generelle strategi vedrørende informationssamfundet, hæfter jeg mig ved den vægt, som regeringen lægger på den rolle, som den offentlige sektor skal spille i udviklingen som værende den, der bringer udviklingen over det, man kalder den kritiske masse, skaber de rette synergieffekter m.v.

Efter vores opfattelse har regeringen nok en noget naiv forestilling om den rolle, som den offentlige sektor og politik i det hele taget kan spille i relation til informations-samfundet. Jeg hæfter mig bl.a. ved følgende sætning, der står på s. 12 i redegørelsen:

»USA lagde for med Clinton-Gore-planen om »The Information Super Highway« og er i dag

førende på den teknologiske front og med udviklingen af det verdensomspændende Internet.«

Det er, som om regeringen tror, at det at ville, det at have en politik er det eneste, som er afgørende for samfundsudviklingen. Kapitalmarkedet i USA, den iværksætterkultur og iværksætterånd, som igennem mange generationer er bygget op i USA, den erhvervsorientering, der er i deres universiteter og forskningscentre m.v., er faktorer, som man tilsyneladende slet ikke tager i betragtning har været altafgørende for den dominerende og førende rolle, USA har på den teknologiske front.

Vi synes i Venstre, at det vil være fornuftigt, hvis man er sober i sager, der har så alvorlig betydning for, hvordan vores samfund skal udvikle sig, og det vil sige, at vi ikke prøver at overvurdere, hvor langt fremme i udviklingen vi er herhjemme. For sagen er jo, at vi ikke tilhører den teknologiske frontlinje; vi er ikke med i forreste division.

Udviklingen går jo stærkt i USA og i en række asiatiske lande, som satser meget offensivt på dette område inden for det private erhvervsliv, men sandelig også inden for forskning og inden for uddannelse. Ja, ikke bare steder som USA og Asien ser vi en kraftig udvikling; vi ser det også i en række østeuropæiske lande, hvor hurtige liberaliseringer og meget stor dynamik præger udviklingen.

Vi er i Venstre af den opfattelse, at vor velstand er truet, hvis vi ikke kan følge med denne udvikling. Efter vores opfattelse er der tre elementer, som må til, for at Danmark kan leve op til de udfordringer, som man kan sige at info-samfundet stiller os over for.

Det ene er, at vi må gennemføre en lang række liberaliseringer, der giver borgerne nye muligheder. Det andet er, at vi må gennemføre bedre udviklingsmuligheder for den private sektor, så den kan følge med udviklingen i andre lande. Det tredje er en øget og markant satsning på bedre uddannelse og bedre forskning.

Lad mig tage det med liberaliseringen først. Vi anerkender, at regeringen har lagt op til visse skridt, der bringer os i en god retning på telekommunikationsområdet. Jeg synes, at nogle af de skridt, der er taget, er meget fornuftige. Men vi må stadig væk sige, at toget kører langsomt herhjemme – det er stadig væk tøv-tøv – mens andre lande kører med en langt højere hastighed.